

Hồi 32

Thua sẽ liệu trường

- Hà hà! Thế ra trong rừng này lại còn có người ẩn núp nữa!

Giọng ông già vừa trả lời xong, Thanh Lam chỉ thấy trước mặt có một bóng đồ thấp thoáng và đã có một đạo sĩ cao lớn vạm vỡ, mặc áo bào đỏ như lửa xuất hiện ở trước mặt mình rồi, hai mắt to và sáng như hai ngọn đèn ló chiếu thẳng vào mặt chàng và trầm giọng hỏi:

- Tiểu bối, ngươi là môn hạ của ai? Có phải là người cùng bọn với chúng không?

Thanh Lam đã trông thấy rõ đầu của Ly Hỏa Chân Nhân to như cái đầu, thân hình cao lớn vạm vỡ, bộ râu xanh dài tận ngực, đứng ở trước mặt mình như một toà tháp đỏ. Chàng vội đứng dậy vái chào và đáp:

- Tiểu bối Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động. Vì tiểu muội bị thương nặng, nên mới đặc biệt đến đây xin lão tiên bối cứu chữa. Từ khi vào trong cốc này, đến giờ không dám lớn tiếng khinh động, cho nên mới đi lạc vào trong sơn cốc này, xin lão tiên bối thứ lỗi cho.

Ly Hỏa Chân Nhân nghe thấy chàng nói như thế, mặt đã bớt giận, vội hỏi lại:

- Không Nhi là người như thế nào của ngươi?

- Chính là sư bá của tiểu bối.

- Bản chân nhân ẩn cư ở Tam Mùi Cốc nên không hay biết gì về những người nổi danh gần đây. Chẳng hay ai bảo ngươi đến đây kiếm lão phu như thế?

Thanh Lam nghe thấy Ly Hỏa Chân Nhân nói như vậy liền ngăn người ra, nhưng chàng nghĩ đến lời nói của Băng Phách phu nhân, bà ta bảo hai mươi năm trước đây Ly Hỏa Chân Nhân bị chồng bà đánh bại nên mới ẩn cư ở núi Chung Nam, và bà ta còn dặn mình không nên nói đến tên tuổi của vợ chồng bà ta. Tuy ta không biết chồng bà ta là ai. Nhưng không nên nhắc nhở đến tên bà ta làm chi.

Nhưng chàng chưa hề nói dối ai bao giờ, vì vậy chàng cứ đứng đờ người ra, mặt đỏ bừng. Chàng bỗng nghĩ tới Hắc Y Côn Luân vì mình bị thương, tới đây xin Thuần Dương đơn rồi, nhưng chàng không dám nói thẳng, sợ Hắc Y Côn Luân tới đây cũng dùng thủ

đoạn lấy trộm Khảm Ly đơn. Bây giờ nếu mình nói ra có phải càng nguy tai không?

Nghĩ tới đó, chàng liền ngật ngừng đáp:

- Quả thật tiểu bối do một người bạn thân chỉ điểm tới..

Ly Hỏa Chân Nhân thấy chàng áp ứng như vậy có vẻ tặc giận, liền ngắt lời chàng, giận giữ nói tiếp:

- Người không biết người giới thiệu thì khi nào bốn chân nhân chịu dùng Thuần Dương chỉ cứu cho người.

Ông ta vừa nói tới đó đã sa sầm nét mặt lại, nói tiếp:

- Vừa rồi môn hạ của phái Tần Lãnh xâm nhập cấm địa nên đã bị trừng phạt, chắc người đã biết rồi dù người có là môn hạ của phái Không Động tất nhiên cũng không thể để cho người ngoại lệ được. Bằng không, lão già Thiên Si sẽ bảo bốn chân nhân không công bằng. Nhưng bốn chân nhân thấy người đến đây cầu chữa bệnh, vậy đặc biệt cho người chống đỡ ba chưởng của bốn chân nhân, nếu người đỡ nổi ba chưởng thì bốn chân nhân sẽ tha cho xuống núi.

Thanh Lam nghe thấy đối phương nói như vậy, biết mình không còn hi vọng nhờ ông ta cứu chữa cho Liễu Kỳ được nữa, trong lòng lo âu vô cùng, vội đỡ lời:

- Lão tiên bối..

- Bốn chân nhân nói một là một, không bao giờ thay đổi hết. Dù cho người van lơn năn nỉ như thế nào cũng vô ích thôi. Lại đây, tiểu bối. Theo bốn chân nhân ra ngoài này, nếu người chống đỡ nổi ba chưởng, bốn chân nhân tha cho người xuống núi. Như vậy là bốn chân nhân đặc biệt với người lắm rồi.

Thanh Lam thấy ông ta cương quyết như vậy trong lòng cũng hơi nổi giận, liền lớn tiếng cười và đáp:

- Lão tiên bối nói là đã đặc biệt đối xử với tiểu bối, nhưng câu này không được công bằng cho lắm.

Ly Hoả Chân Nhân bỗng quay đầu lại hỏi:

- Sao lại không công bằng? Người hãy nói đi.

- Tiểu bối chống đỡ ba thế công của lão tiên bối là được bình yên xuống núi, đó là lời tiên bối vừa nói phải không?

Ly Hoả Chân Nhân nghe thấy Thanh Lam nói như vậy, bụng bảo dạ rằng:

“Không ngờ thằng nhỏ này lại trầm tĩnh như vậy, nhưng ta..”

Nghĩ đoạn, ông liền trầm giọng hỏi lại:

- Phải, bốn chân nhân nói như vậy, sao người bảo là không công bằng?

- Nhưng lão tiên bối còn chưa nói ra trong ba hiệp đó, nếu lão tiên bối...

Ly Hoả Chân Nhân thấy chàng nói tới đó đã ngắt lời, nhưng ông ta đã hiểu ý, liền gật đầu đáp:

- Được, người hỏi như vậy rất phải. Nếu trong ba hiệp, bốn chân nhân thua người thì sao phải không? Hà hà...

Ông ta bỗng cất tiếng cười kêu như sấm động khiến cả sơn cốc cũng phải rung động theo. Cười xong, ông ta lại nói:

- Quý hồ người chịu nổi được bốn chân nhân thì bốn chân nhân dù có bị tiêu hao chân khí cũng nhận lời chữa cho con nhỏ.

Thanh Lam cười thâm, biết lời khích bác của mình đã có hiệu quả, nhưng chàng vẫn lo âu, không biết mình có chống đỡ nổi ba thế công của Ly Hoả Chân Nhân hay không. Chàng biết là công lực của mình gần đây tiến bộ hơn, nhưng đối phương đã dám nói như vậy thì công lực phải thâm hậu ghê gớm lắm. Nhưng sở dĩ chàng dám hi vọng thắng lại được đối phương là nhờ có Càn Khôn Nhất Kiếm của Kiếm thần Côn Luân Lão Nhân truyền thụ cho, vì thế kiếm ấy đã đẩy lui được Vương ốc Tán Nhân, người được liệt vào trong Lục Tuyệt của võ lâm. Lúc này chàng cũng muốn dùng thế kiếm đó để đối phó. Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng chàng lại trả lời một cách khiêm tốn rằng:

- Tiểu bối không dám

Ly Hoả Chân Nhân vừa cười vừa nói tiếp:

- Nhỏ kia. Chỉ nội một vẻ hào khí này của người cũng đủ làm cho bốn chân nhân có thiện cảm rồi. Nào lại đây. Theo bốn chân nhân ra ngoài rừng.

Nói xong, ông ta liền bước đi ra ngoài rừng. Chàng bỗng phải đi sang tả, bỗng phải đi sang hữu và mới đi được có tám chín bước đã thấy trước mặt sáng tỏ và trông thấy mặt trời rồi. Chàng cũng nhận ra nơi đây là chỗ cốc khẩu, khi mình mới bước vào ở ngay sau tám bảng đã trên cây lựu. Chàng còn trông thấy bọn La Uyên bốn người đang bị trói tay lại và hình như chúng còn bị điểm huyết, cho nên không thấy chúng cử động gì hết.

Liễu Kỳ bị ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt đột nhiên kêu “ủa” liền mở mắt ra nhìn. Thanh Lam khẽ đặt nạng xuống và bảo nạng

rằng:

- Kỳ muội, vị này là Ly Hỏa Chân Nhân lão tiên bối đấy.

Liễu Kỳ hãy còn uể oải đau nhức, nên chỉ khẽ chào rằng:

- Lão tiên bối

Ly Hỏa Chân Nhân hình như không nghe thấy gì, cứ từ từ tiến tới bãi đất trống và vẫy tay kêu gọi.

Lúc này Liễu Kỳ mới biết Ly Hỏa Chân Nhân sắp sửa đấu với Lam đại ca. Nàng kinh hãi vô cùng, mặt tỏ vẻ lo âu đưa mắt nhìn Lam đại ca. Nàng thấy chàng rất ung dung, từ từ đi lền vào bãi đất trống, cúi mình vái chào và nói:

- Lão tiên bối không giở khí giới ra, tiểu bối không dám vô lễ.

- Đây chẳng là vũ khí của bốn chân nhân là gì? Nhỏ kia giở khí giới ra đi.

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Chàng liền rút Thất Tinh bảo kiếm ra khỏi bao. Ly Hỏa Chân Nhân nhìn thấy thanh kiếm của chàng là một thanh bảo kiếm liền gật đầu và nói:

- Kiếm tốt lắm. Nhỏ kia tấn công trước đi.

Thanh Lam liền giơ kiếm lên sử dụng Nhất Kiếm Triều Thiên, một thế của phái Không Động và ngấm ngấm vận Ly Hợp thần công vào thân kiếm, rồi ngấm nhìn Ly Hỏa Chân Nhân và nói tiếp:

- Xin lão tiên bối chỉ giáo cho.

Trong lúc hai người đối đáp thì bốn anh em sư huynh đệ La Uyên bị trói trên cây, tuy bị điểm huyết không cử động nhưng chúng vẫn trông thấy như thường, nên chúng nghĩ thầm:

“Tiểu tử họ Giang này dám đấu với Ly Hỏa Chân Nhân kể cũng táo gan thật”

Chúng vừa nghĩ vừa chăm chú nhìn vào trong trận đấu.

Ly Hỏa Chân Nhân khét tiếng về công lực thâm hậu, người trong võ lâm có thể đối địch với ông ta rất hiếm. Lúc này chân nhân thấy thiếu niên đối thủ rất trầm tĩnh, có lẽ đã học được hết chân truyền của phái Không Động rồi, nên ông ta không từ chối và nhường nhịn nữa. Ông ta khẽ giơ cây phát trần lên khẽ phát một cái, giở luôn thế “Cửu Hoả Chiêu Thiên” ra, nhằm thẳng đầu Thanh Lam đánh úp xuống.

Thanh Lam né người, giơ tay phải lên múa kiếm, giở thế “Hỗn Độn Sơ Khai” ra chống đỡ luôn. Thế kiếm này, chàng đã định tâm

thắng tay chống đỡ để thử xem nội lực của đối phương ra sao.

Ly Hỏa Chân Nhân lại tưởng đối phương trẻ tuổi như thế, giỏi lắm chỉ dám dùng những thế võ tiểu xảo ra quần thảo với mình thôi, chứ dám thắng tay chống đỡ như vậy? Nên ông ta liền biến sắc mặt, vẫn tiếp tục quạt phát trần xuống.

Kiểm khí va đụng vào phát trần, Thanh Lam cảm thấy khí giới của đối phương như nặng ngót vạn cân, áp lực càng mạnh cánh tay phải của chàng càng rung động thêm, trong lòng cả kinh. Mũi kiếm bị chúc xuống và thân kiếm bị đưa ra bên ngoài mà cũng không hay. Ngày thường, chàng không biết cách vận dụng, chỉ cho đó là nội công thường thôi, nhưng có ngờ đâu mũi kiếm chúc như thế lại ngấm ngầm hợp với bí quyết của pho “Hợp Ly Công” rồi không hiểu tại sao, bỗng nhiên chàng thấy trong người mình có một luồng sức mạnh không thể tưởng tượng được, gạt luôn phát trần của đối phương sang bên, khiến chàng ngạc nhiên hết sức. Không riêng gì chàng mà Ly Hỏa Chân Nhân lại còn kinh ngạc thêm, vì ông ta thấy rõ ràng thiếu niên đã chống đỡ không nổi, không hiểu tại sao lại gạt nổi thế công mà mình đã giở mấy chục năm công lực đánh xuống như vậy. Nên ông ta cười như điên như khùng, nói:

- Giỏi lắm! Cậu bé này quả thực khác người!

Nói xong, ông ta lại phát chéo cây phát trần, đang dùng thế “Cửu Hoả Chiêu Thiên” biến thành “Đã Hoả Liêu Nguyên” và dùng toàn lực ra quét ngang một thế.

Ông ta biến thế nhanh chóng như điện chớp, khiến Thanh Lam cũng phải kinh ngạc vô cùng. Đồng thời, chàng còn thấy thế phát trần của Chân Nhân cứ cuộn cuộn tới hoài, có lẽ Chân Nhân đã giở “Càn Thiên Tam Mùi Thần Công” ra rồi. Chàng nhận thấy, nếu không giở hết sức lực ra chống đỡ tiếp thì có lẽ sẽ toi mạng đến nơi.

Thanh Lam không có cách gì để thắng nổi đối phương và cũng không dám thắng tay chống đỡ. Chàng vội nhún chân một cái, người với kiếm hợp nhất, hóa thành một giải lụa và cũng tựa như một cái cầu vồng vọt thẳng lên cao bốn trượng. Chàng cảm thấy dưới chân có một luồng hơi nóng chạy rất mau, suýt tí nữa thì kéo cả người chạy đi.

Ly Hoả Chân Nhân giở toàn lực ra tấn công thế đó, nội lực của ông ta mạnh vô cùng mãi mãi vẫn chưa dứt. Bỗng có tiếng kêu “bùng” tảng đá ở phía bên trái bị dư sức của ông ta va đụng phải vỡ

tan tành.

Liễu Kỳ thấy thế kinh hãi đến biến sắc mặt.

Thanh Lam vội giở thế “Trường Hồng Kinh Thiên” trong Thông Thiên kiếm pháp ra may mắn tránh được thế công đó của Chân Nhân. Chàng vừa hạ chân xuống đất liền lên tiếng nói:

- Lão tiên bối, còn một thế cuối cùng nữa.

- Đúng rồi!

Ly Hoả Chân Nhân thấy hai thế trước không đánh bại được đối phương nên ông ta biết đối thủ của mình không phải là tay tầm thường. Ông múa tít cây phát trần, liền có tiếng kêu “ùm ùm” như tiếng sấm ngầm và giở luôn thế “Lôi Hoả Đại Tráng” ra. Thế này khác hẳn hai thế trước. Chỉ thấy một làn bóng đỏ bay ra khỏi tay ông ta, chung quanh đó ba trượng đều bị bóng đỏ ấy úp chụp, bên trong còn có tiếng gió và tiếng sấm nữa, nên thế lửa ở Ly Hỏa Công của ông ta đưa ra lại càng mạnh và lợi hại hơn trước, cứ nhằm đầu Thanh Lam đè nén xuống.

Liễu Kỳ thấy vậy hoảng sợ đến mất hết hồn vía, nhưng vừa rồi nàng thấy chàng chống đỡ nổi thế công trước, nên lần này cũng mong chàng chống đỡ nổi thế công lợi hại này của Chân Nhân, nàng mới bớt hoảng sợ phần nào. Tuy vậy nàng vẫn trở mắt lên nhìn vào trận đấu, trong lòng hồi hộp vô cùng.

Sự thật Thanh Lam đã chống đỡ nổi hai thế trước, chàng đã bớt hoảng sợ. Bây giờ đến thế thứ ba này, chàng định giở Càn Khôn Nhất Kiếm do Côn Luân lão nhân truyền thụ cho ra chống đỡ. Chàng vừa đứng xuống đất đã sửa soạn sẵn rồi, nên vừa thấy đám mây màu đỏ lán át tới, còn lợi hại hơn những thế công của Thiên Lang Thiên Hồ đấu với Vương ốc Tản Nhân nhiều, và cũng chưa hề có thế võ nào lợi hại và lạ lùng như thế này. Chàng rùng mình kinh hãi, vội rung động thanh trường kiếm, mũi kiếm biến thành chín cái vòng nho nhỏ. Chín cái khuyên tròn nho nhỏ ấy chỉ trong nháy mắt đã biến thành muôn vạn làn ánh sáng xanh làm lóa mắt đối phương. Khí giới của đối phương chưa đụng vào nhau, kiếm khí của chàng và làn mây đỏ của Chân Nhân đã va đụng nhau trước, liền có tiếng kêu “lốp bốp” rất khê.

- Ngừng tay lại!

Ly Hỏa Chân Nhân đã quát lớn và nhảy ra ngoài xa ba trượng, đứng yên.

Thanh Lam cũng vội thâu thế lui về phía sau, cúi đầu vái chào và lớn tiếng hỏi:

- Lão tiên bối có việc gì dặn bảo thế?

Ly Hỏa Chân Nhân vuốt râu, gượng cười đáp:

- Nhỏ kia, còn không thâu kiếm lại đi, lão chân nhân đã nhận thua được rồi.

Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, vì chàng không hiểu ông ta thua mình ở chỗ nào. Nên chàng vội bỏ Thất Tinh kiếm vào bao và vái chào lần nữa:

- Cám ơn lão tiên bối đã nương tay.

- Bỏn chân nhân đã nói như thế nào là phải làm được như thế ấy. Cậu bé hãy ẵm con nhỏ theo bỏn chân nhân vào trong sơn cốc ngay đi.

Thanh Lam thấy ông ta đã nhận lời chữa thương cho Liễu Kỳ, mừng rỡ vô cùng, liền đáp:

- Ổn cứu chữa tiểu muội của lão tiên bối, tiểu bối không bao giờ dám quên.

Ly Hỏa Chân Nhân có vẻ nóng lòng sốt ruột, với giọng gắt gỏng nói tiếp:

- Bỏn Chân Nhân thua cuộc mới phải chữa cho con nhỏ chứ không phải chữa không cho đâu, mà người cảm ơn như thế.

Nói xong, ông ta quay mình đi thẳng vào trong rừng lựu.

Thanh Lam thấy vậy, nghĩ thầm:

“Tính nết của người này cũng quái dị thật”

Chàng không dám nói nhiều, liền ẵm Liễu Kỳ đi theo ông ta, tiến thẳng vào trong rừng.

Khu rừng ấy trông theo cửu cung bát quái, chỉ thấy Ly Hỏa Chân Nhân bước sang trái ba bước, lại bước sang phải bảy bước, đi chín lần như thế lại bỗng thay đổi một lần khác, mà cứ đi cong queo như thế mãi, rồi cách hai trăm chín mươi hai bước lại có một sự biến hóa.

Trước hết, Thanh Lam ngấm ngấm nhớ kỹ những bước đi để sau này mình có ra vào không bị lạc lối, nhưng lúc đi vào càng đi càng phức tạp, càng khó nhớ, càng hồ đồ, khiến chàng không sao còn nhớ được những bước đi như vừa rồi nữa. Thực sự từ cốc khẩu xuống đáy cốc cũng không lấy gì làm xa lắm, nhưng vì cứ đi ngòng nghèo cong queo nên mới đi chậm như vậy, mãi mới ra khỏi khu rừng, rồi đến

một bãi đất trống, ở chính giữa có lợp ba căn nhà. Thanh Lam cũng đi theo vào, thấy bóng bên dưới vách tiêu điều, ở giữa có kê một cái kỷ trúc, và ở dưới đất chỉ có một tấm thảm bồ đoàn thôi.

Ly Hỏa Chân Nhân bảo Thanh Lam đặt Liễu Kỳ ngồi ở trên cái thảm bồ đoàn, rồi ông ta ngắm nhìn vào mặt nàng, càng nhìn càng lộ vẻ kinh ngạc, mồm lẩm bẩm tự hỏi:

- Một đường chỉ xanh nổi ngang mặt, đó là hiện tượng của đối mạch bị ứ tích, nhưng sao khí cơ của Thượng Tiêu lại sung túc như vậy?

Thanh Lam nghe ông ta nói như thế cũng phải kính phục thầm, vội đỡ lời:

- Thưa lão tiên bối, tiểu muội bị Tuyệt Tình trâm bắn trúng, huyết mạch bị ngưng tụ, sau khi lấy được những mảnh kim gãy, đã được uống hai miếng sâm ngàn năm rồi.

Chân nhân vừa cười vừa đáp:

- Các người cứ cho sâm là thứ thuốc vạn linh, nhưng có biết đâu chính bị hại bởi hai miếng sâm đó. Con nhỏ này đã bị huyết bầm ứ tắc ở đối mạch, lại vì uống sâm ngàn năm, khí khí cơ của Thượng Tiêu quá thịnh vượng không thể vận hành được nên những mạch máu của nó mới bị chướng lên rồi chân tay mình mẩy mới uể oải như người không có hơi sức. Bây giờ phải đả thông kỳ kinh bát mạch mới mong khỏi được.

Nói tới đó, ông ta suy nghĩ một hồi rồi hỏi tiếp:

- Nhỏ kia, thế kiếm vừa rồi của ngươi có phải là kiếm pháp của phái Không Động không?

Thanh Lam hơi ngần người ra, vội đáp:

- Lão tiên bối cũng sành mắt thật! Thế kiếm ấy của tiểu bối chính là của Côn Luân lão nhân truyền thụ cho.

Ly Hoả Chân Nhân vẫn lộ vẻ tươi cười, hỏi tiếp:

- Thế ra cậu là đệ tử của Côn Luân Lão Nhân đấy? Hà hà... Sao cậu không nói sớm cho bọn chân nhân biết?

Thanh Lam nghiêm nghị đáp:

- Tuy tiểu bối đã được ông già Côn Luân truyền thụ cho một thế kiếm ấy, nhưng lại xuất thân ở phái Không Động, nên tiểu bối không dám nói dối lão tiên bối.

Ly Hoả Chân Nhân lại lớn tiếng cả cười, nói tiếp:

- Dù học có một miếng võ, nhưng cậu cũng là người của phái

Côn Luân rồi. À, cậu bé kia, cậu có quen Hắc Ma La, môn hạ của Côn Luân Lão Nhân không? Mấy tháng trước, y tới đây xin mấy viên thuốc để cứu chữa cho một người sư đệ bị thương nặng.

Thanh Lam nghe thấy ông ta nói như vậy, mừng rỡ vô cùng, vội cúi đầu vái chào đáp:

- Người bị thương nặng ấy, chính là tiểu bối đây. Cảm ơn lão tiên bối đã ban linh dược cho.

- Ô, ra là thế đấy. Đường lối vào Tam Mùi Cốc này có phải do y bảo cho cậu biết đấy không? Sao vừa rồi cậu không nói rõ ngay? Chỉ vì thế mà suýt tí nữa con nhỏ này bị liên lụy bởi cậu, không những không sao chữa khỏi mà nó còn bị mất mạng là khác. Thôi, để bản chân nhân cứu chữa cho nó ngay mới được.

oOo